

KENDİ DOKTORUN OL

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 24.11.2013 tarihli (219.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdülillahi Rabbil Âlemin ve Sallallahu ve Selleme Ala Seyyidina Muhammed ve Ala Âlihi ve Sahbihi Ecmain.

Aziz Kardeşlerim,

Allahu Teâlâ'nın en çok sevdiği, razı olduğu kulları peygamberlerdir, bunu biliyoruz. En iyi insanlar, en değerli işleri yapanlar, Allah'ın razı olacağı en güzel amelleri, en zirvede ihlâsla asırlarca bile olsa bıkmadan usanmadan yapan insanlar onlardırlar. Allah onları beğenmiştir, razı olmuştur, her şeyden önce de Allah onları o standartlarda yaratmıştır. Peygamber olmak zaten seçilmek demek. Adı peygamber. Peygamber olduktan sonra bir insanın daha gideceği, ötesi olmaması normal. Buna rağmen, peygamberlerle ilgili hepimizin çok iyi bildiği bu derin hakikate rağmen, bakınız Bakara Suresi'nin 253. Ayetinde Allahu Teâlâ, bize bir ufuk açıyor. Peygamberlerini tanıtıyor, peygamberleri üzerinden bize hayat dersi veriyor. Buyuruyor ki; **تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ**

Peygamberleri tanıttı, peygamberlere iman etmemizi şart koştu, iman etmeden Mü'min olamayacağımızı öğretti, peygamberleri farklı meziyetlerle yarattığını anlattı, onların görevinin kutsallığını bize öğretti. Sonra da; **تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ** "O peygamberleri birbirinden farklı yaptık buyurdu." Peygamberlik zirve bir iş, daha ötesi yok. Yeryüzünde yaratılıp gökte asılı yaşamak kadar büyük bir iş, ayağın yerde başın göğe değmiş bir insan demek peygamber. Ama; **مِنْهُمْ مَنْ كَلَّمَ اللَّهُ** "O peygamberleri birbirlerinden farklı yarattık. **تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ** Kimiyle Allah doğrudan konuştu, kimine de Cebrail'i gönderdi. **وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ** "Bazısını birbirinden üstün yaptık."

Biz Peygamber deyince bitiyor pilimiz, hiçbir şey konuşmuyoruz. Peygamber, ötesi yok ama Allah Teâlâ bizi daha derin ince bir çizgide düşünmeye sevk ediyor. Peygamber ama farklı birbirinden. "Biriyle Allah yüz yüze konuşmuş, konuştuğuk." diyor. **مِنْهُمْ مَنْ كَلَّمَ اللَّهُ** Biriyle Allah konuşmuş, öbürüne Cebrail'i göndermiş. İsa'ya farklı bir uygulama yapmış, Cebrail'i hep peşinde tutmuş. Ara sıra göndermemiş, hep yanında tutmuş. Öbürünü miraca almış. Peygamberlik, peygamberlik ama aralarında farklar var. Bu fark kendi aralarında bir farktır, yoksa biz iman ederken a sınıfı peygamber, b sınıfı peygamber diye iman etmiyoruz. Peygamber mi peygamber diyoruz. Dosyaları açıldığında ise aralarında fark olduğunu görüyoruz. Allahu Teâlâ'nın bu kanunu elbette peygamberlere mahsus ama biz Mü'min'lere de derstir. Sadece tek bir pencereden ele alsak bu ayeti şu sonuca ulaşıyoruz: Peygamberler bile daha ötesi olmayan bir kulluk göreviyle görevlendirildikleri hâlde; onların bile arasında şöylesi, böylesi, bu şekilde olanı varsa insan olarak bizim insanlığımızın hatta Müslümanlığımızın bir kalıptan çıkmış gibi olması mümkün değildir.

Peygamberler bile bir kalıptan çıkmış gibi olmadılar, olmadılar, olamazlardı da zaten çünkü Allah onları o şekilde yarattı. Binaenaleyh bir insan, Mü'min bir insan, peygamberlerin bu yapısal özelliğini idrak etmiş bir insan, Kur'an'a iman etmiş bir Mü'min, sağlığını-servetini kendisinden başkasına ölçmez. Benim sağlığımın nasıl olması gerektiği, bilek gücümün ne kadar olması gerektiği, benimle ölçülebilir. Hayvanların sütü, öbür hayvanlara ölçülebilir. Kaç litre süt verdi, denebilir çünkü hayvan sütü için var, eti için var. Kaç kilo geldi ineğe sorulur. Koyunu kesince "Kaç kilo et verdi?"

sorulur. İnsan eti için değildir. Hiçbir insan başka insanla ölçülemez çünkü Allah insanları farklı farklı yarattı. Bu fark peygamberliklerine bile yansdı.

Biz buradan hareketle hayata bakış tarzımızı, sağlığını, yaşam şeklimizi belirleyecek en büyük kuralı koyuyoruz. Ben sadece benim ve hiçkimse ben değildir. Ben de hiçkimse değilim. Birisinin mesela, elli yaşına gelince filan hastalıktan ameliyat olmuş olması ben de elli yaşına geldiğim için bu hastalığın stresini taşımamı gerektirmiyor. Babası şeker hastalığından muzdarip bir insanın kalıtsaldır diye şeker korkusu yaşaması gerekmiyor, tuz korkusu yaşaması da gerekmiyor. Eğer biz hayvanlara kullanılabilecek ölçüleri kendimiz için kullanırsak hayata hayvan gözüyle bakarız. Sütün kadar değerli olursun, etin kadar güçlü olursun, para edersin.

İnsan mükerremdir. Bakış tarzını insan gibi oluşturması gerekir. Eğer biz Mü'min'ce bir hayat, kaliteli bir hayat yaşayacaksak ki Allah'tan bunu temenni ediyoruz. Dünya standartlarında kendimizi Allah'ın yarattığı çok güzel, daha güzeli olmaz kıvamda görmek zorundayız. Eşimize böyle bakmak zorundayız, işimize de böyle bakmak zorundayız. Peygamberlerin bile kimi Allah'la konuştu, kimi Cebrail'den öte gidemedi. Kimi üç gün görev yaptı kimi dokuz asır görev yaptı. Peygamberler de bile standart yok.

İnsan olarak bizim köyümüzden büyük şehre yirmi aile göç etti. On dokuzu fabrika kurdu yirmi sene sonra, biri de fabrikalarda bile iş bulamadı. Olur mu canım? Olur tabi. Senin köyünden göç etmen fabrika kurmak demek mi? Fabrika kuran, mutlu demek mi? Sen de ona ölçülecek şekilde onun uydusu musun? Uyurken yalnız uyuyorsun, lezzetlenirken kendi lezzetini yaşıyorsun, acın kıvranaşın olduğu zaman kendi kendine kıvranıp duruyorsun fabrikasını kendine ölçü alamazsın, kimse kimsenin eşini kendi eşi gibi görmek ya da eşini onun eşinin düzeyinde görmek hakkına sahip değildir.

Rabbimiz, insanları peygamberler bile olsalar kendi çaplarında yarattı. Bugün sağlıkta bile insanların standart bir ölçüye konmaları anlamsızdır. Hatta hani doktorların işine de işimiz mesleğimiz olmadığı için karışmamız doğru değil. Herkesin tansiyonunun on iki sekiz olması da şart değil. Bu bünye meselesi. Birinin sekiz tansiyonu olduğunda daha güçlüdür, öbürü de altıyı bulduğunda daha güçlüdür. Tıp, nihayetinde bir insan bilimi olduğu için belli ortalamalar koyabilir, koymalıdır da ama bu Kur'an ayeti gibi, yaşamın kanunu gibi algılanamaz. İyi bir doktor da zaten tıp fakültesinde öğrendiği tansiyon şu rakamdan şu rakama olur kuralını uygulamaz. Evet, "Tansiyon şu şu rakamda olur." der ama bu insanın bünyesinde bir farklılık olabileceğini de düşünür iyi bir doktora. Bizim kitaplar böyle yazardı, diyemez. Gıdan nedir senin, çevren nedir, işin nedir, ne yapıyorsun, ne taşıyorsun, ne kaldırıyor, sorularının cevabını öğrenir. Ondan sonra şu tansiyon senin için normal olabilir, der.

Burada tansiyon dersi vermiyorum, sağlığa müdahale de etmiyorum. İyi yaşamak için sağlıklı yaşamak için, yemekten önce eller yıkanmalı, hijyen kurallarına dikkat edin de demiyorum. İşte filan sebze tüketilmeli, filanca gıdadan uzak durulmalı demiyorum. Bunlar zaten ilkökul bilgisi olarak her insana öğretiliyor. Temel tıp kurallarını ret de etmiyorum, müdahale de etmiyorum. Ameliyat öncesinde şu ilaç alınır, ameliyat öncesinde şu ilaç kullanılmaz demiyorum. Onu konuşmuyorum. Tıp fakültesinin ve hastanesinin dâhili olacağı konuları konuşmuyorum. Kafaların hastalanmaması için ne gerekir onu konuşuyorum çünkü bizim organlarımızdan önce beyinlerimizde hastalığa meyil başlıyor. Hasta niye olmadım diye merak eder oluyoruz sonunda. Emsallerim çoğu ameliyat oldu bu hastalıktan biz hâlâ yakalanmadık, eyvah nasıl olmaz diye insanlar check up (Çekap) yaptırıyorlar. Check Upun (Çekapın) mantığı bu işte. Hasta değilse niye olmadığını merak edecek. Çok küçük bir ihtimal üç gün

sonra çekip gidecek bir mikrop da varsa; zaten belasını buldu o, bir daha düzelmez. Hastalık psikolojisine karşı her Mü'min kendi doktoru olmalıdır.

Eğer kendi doktorluğunu beceremezsen tıbbın sana verebileceği çok şey yoktur, kesip doğrar seni. Sana bir kutu ilaç verir. O ilaçların üstünde de yazan şeyleri dikkatlice okusan ilacı camdan atarsın. Bir ilaç veriyor sana, "İşte filanca kaşıntın gidecek." diyor. Üstünde ne yazıyor: Ciğerin çürüyecek, damarını tıkatacak, araba kullanma, bıçağa tutma, dikkatli bir şeye bakma, televizyon seyretme bu ilacı kullandıktan sonra, diyor. Sana, kendini tedavi edemeyene, tıbbı mahkûm olduğuna inanana verilen ilaç budur çünkü ilaç, insana müdahaledir. Her müdahale bir sıkıntıdır.

Biz sadece ameliyat olunca kendimizi tehlikeye girdi olarak görüyoruz yani bıçak yemiş adam diyoruz. Aslında 'ilaç yemiş adam' da demek lazım. Bıçak yiyen bir adama ee bu bıçak yedi, dikiş var üzerinde diyoruz. Ee ilaç yiyenin de 'ilaç yemiş adam' olarak belirtilmesi gerekiyor. En basit bir örnek olarak zikrederim:

Kardeşler!

Bir ilaç yiyorsun, iki sene sonra, beş sene sonra işte adli tıpta bir sorun oluyor. Senden bir kıl alıyorlar, kaşlarından bir tane alıyorlar, filan tarihte bu ilacı yemiş diyorlar. Bu ilaç ne biçim şifa ki bu ne enteresan bir şifa ki beş sene sonra insanın saç telinde parçaları bulunuyor. Bu ciğerleri ne hâle getirdi, kalbi ne hâle getirdi, ayrı bir konu. Tekrar vurguluyorum kör bir kavgaya alet olmamak için: Tıbbın ilaçları zararlıdır, herkes bahçesinde marul yetiştirsin, akşama kadar onları yesin demiyorum, böyle basit şeyler konuşmuyorum. Naçarız, tedavi imkânı verdi, bir petrolü topraktan çıkarıp güzel bir şişeye koysalar "Her gün bir kaşık için." deseler ondan da içeceğiz, çaremiz yok. Bunu konuşmuyoruz. İnsan olarak hastalanmadan önce yaşamanın temel ilkelerini konuşmak istiyoruz.

Mü'min kendi doktoru olmalıdır. Kendi doktorluğu branşını aşan durumlarla karşılaşınca da hastaneye gitmelidir. Tıpla ilgili; aşı olmak, tedavi olmak, işte soğukta kalmamak, rüzgâra dikkat etmek bunlar basit şeyler. Bunları insan düşe kalka zaten öğreniyor ama biz en başta peygamberler de bile bir standart yoktur, peygamberlik bile onca büyük makamına rağmen insanoğlunun farklı durabildiği yerlerden birisidir. Mü'min olarak hayata benim yaratıldığımı en güzel görerek bakmam gerekir. Anlatmak istediğimiz budur. Böylece insan kendi doktoru olmuş olur. Kendi bileğini kimsenin bileğiyle ölçmez. Evet, onun bileği güçlü yirmi kilo kaldırabiliyor, ben beş kilo kaldırıncam kolum koptu zannediyorum ama bana da Rabbim filanca özelliği verdi. Ben de öyle düşünürüm. Hiçbir özellik kendimde bilmiyorsam henüz öğrenme vaktim gelmedi demektir. Bir gün sen "Elhamdülillah ne güzel olmuş da kolumda bir güç yokmuş, gözüm her şeyi görmüyormuş, böylece Rabbimin cennetine girmişim." diye hamd edeceksin belki.

Nice insan Allah'ın verdiği kabiliyeti körelttiği için helak olacak, nice insan da kabiliyetsizliğinden dolayı cenneti kazanacak. Hayata bu mantıkla bakmak zorundayız. Tıp, bize bir standart veremez. Vermesinin bir anlamı yoktur. Bize ne yiyeceğimizi tarif edebilir ama hangi yemeği sevmemiz gerektiğini öğretmez. Sevmek, lezzet almak benim iç âlemimle ilgili, benimle ilgili bir şey bu.

Kardeşlerim!

Bu girişten sonra insanın kendi doktoru olmasıyla ilgili birkaç kuraldan söz edeceğiz ama dediğim gibi hijyeni tarif etmiyorum, ilacı tarif etmiyorum. İşte filanca ayağın kırılınca alçıya nasıl

alınacağını tarif etmiyorum. Daha üst seviyeden bakıyorum, doktora da doktorluk tarif ediyorum. Yaşamaya anlam kazandıracak şeyi söylüyorum. Bunu da Peygamber aleyhisselatü vesselamdan alarak söylüyorum.

Kardeşler!

İnsanoğlunun içindeki tansiyondan, **kolesterolden** vb. hastalıklardan daha fazla etkin ve insanı bloke etmiş, bağlamış sıkıntı, 'sevgi sıkıntısı'dır. Yaşamayı, parayı, arkadaşı, eşi, çocuğu, yemeği, gezmeyi, pek çok şeyi insan seviyor. Allah böyle yaratmış, bizi. Kimseye "Bundan sonra ekmek sevmesin." denemez. Böyle yaratmış Allah. Ekmek severiz biz. "Çocuğunu doğur ama asla sevme." diyemezsin. Çocuk sevgisi fitridir. Çocuğunu toprağa koyarken gözyaşları akıttı Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem. İçimizde var olan bir şey bu. "Sen de mi ağlıyorsun ya Resûlullah ölen çocuğun için" diye sorulduğunda da çok net bir cevap verdi: "Ciğerimden bir parçaydı nasıl ağlamam." dedi. İnsan ciğeri gibi, ciğerinden bir parça gibi görmeli çocuğunu. Çocuğu sevmemek olamaz.

Parayı sevmemek mümkün değil. Kim ben para sevmem diyorsa yalan söylüyordur, yalan söylüyordur. Paraya esir olmadığını söyleyebilir. Sevilmemez denemez, Kur'an sevdirdik size diyor çünkü. Ben altın sevmem çünkü mücevher takıyorsundur, altın basit geliyordur sana. Onun için sevmiyorsundur. Altın zaten köy kızlarında da var, diyorsun sen. Onun için sevmiyorsundur, daha değerlisini bulduğun için.

Kardeşler!

İnsanın kendi doktoru olmasının birinci kuralı: Sevgisini disiplini altına almasıdır. Sevgisini disiplinli kullanabilen, böylece tıbben zararlı şeyi yemez, ekmeği dilimle yer, somun somun yemez. Baklavayı bir dilim alır, tepsiyi sahibine iade eder. Böylece sorun olmaz. Çocuğunu sever, çocuğuna tapınmaz, dolayısıyla çocuğunu sabah namazına kaldırmasında sıkıntı olmaz. Piknik yapmayı sever ama piknikte rüzgarın altında oturmaz. Yüzmeyi sever ama güneşin altında kebab olmak için saatlerce aptalca oturmaz; yüzer, çıkar. Böylece onun derisi yanıp kavrulup günlerce sürünmez sokaklarda, hastanelik olmaz. Bizi insan olarak tıbbi muhtaç eden, arkadaşlarımız arasında sıkıntıya düşüren ve insan olarak yüzümüzü kızartan bünyemizde var olan sevgi yatağıdır. İçimizde ciddi bir sevgi var. Sevme duygusu var.

İnsan, eşiyle niye sorun yaşar çünkü erkek veya kadın, eşiyle ilk buluştuğunda ona vaat ettiği dağ gibi sözleri üç gün sonra gerçekleştirmez. "Hayatım sana kurban, sensiz yaşayamam." laflarını hatırlayan eşi bir bakar ki "Bunun hayatı benim içindi, eve uğramıyor bu adam." bu ne biçim hayat.

- Eee hani hayatın benim içindi, bana canın kurbandı, bir bilezik almıyorsun sen bana.

- Yok, sana canım kurbandı bilezik hariç." demek zorunda kalır erkek.

İnsan sevgisini atamaz ama sevgiyi kül atar gibi de atmak yanlış. Eşini sever, çocuğunu sever, Allah hariç sınırsız kimseyi sevmez. Allah hariç. Allah sevgimizde sınır yok. Üç, beş, on değil, o sınırsız bir sevgi ama Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi bile bir insanın sevillebileceği son noktada severiz. Anamıza babamıza kıyas etmeyiz. Canımıza kıyas etmeyiz. Canımızdan çok severiz ama Allah sever gibi Peygamber sevmeyiz. Niye? Bizzat kendisi öyle buyuruyor: Hristiyanların İsa'yı putlaştırdığı gibi beni putlaştırmayın. Abartmayın beni. Bunun için iman ederken biz, "Abduhû ve Resûluhû" diyoruz. "Abduhû ve Resûluhû" diyoruz. Allah'ın kuludur, peygamberidir. Kuludur; bizim gibi insan,

peygamberidir; başımızın üstünde, gözümüzün içinde yeri var, uğruna canlar veririz ama Muhammetçi asla olmayız. Biz Allah'ın kuluyuz çünkü.

Sevgide, sevgide Peygambere bile gelince bir sınır ve disiplin var, sınırsız bir sevgi insana yok. Dolayısıyla hiçbir insan ne kadar sevilecek olursa olsun uğruna köprüden atlanacak bir insan değildir. Hiçbir insan.

Filanca beni beğenmedi, başkasıyla nişanlandı diye köprüden atlayan yani hakikaten atlamalıdır, insanlık standartlarında değil çünkü o. Sevilmediği için değil, toprağın üstünde gereksiz olduğu için o. İnsanlık seviyesini düşürüyor. Uğruna köprüden atlanacak kimse yoktur. Demek ki sen, bir insanın uğruna kendini helak edecek kadar basit biriymişsin ki anlamış onu, sana gelmemiş, akıllılık etmiş. Böyle çılgın seven yarın gözü başkasına tutulduğunda başkasına çıldıracak.

Sevgide sorun yok, buharlaşan sevgide sorun var. Demlikten taşıp gidiyor, buharlaşıyor, su kaynıyor bizde. Bu sebeptendir ki kendi kendine doktorun olmayı öğreten Sevgili Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz bizi dengeli, şuurlu, lezzetli bir hayat yaşamaya eğittiği için buyuruyor ki: "Sevdiğini belli bir ölçüde sev, bir boşluk bırak, bir gün küsebilirsin." diyor. Bu ölçü hayat kurtarır: Sevdiğini belli bir ölçüde sev.

Kardeşler!

"Sevdiğini belli bir ölçüde sev, bir boşluk bırak, bir gün küsebilirsin." kuralı kişinin eşi için de geçerli, çocuğu için de geçerli, yediği yemek için de geçerli. Filanca yemeği çok seviyor olabilirsin, insan mangalda kızarmış eti sevebilir ama on beş kiloluk bir kuzu üç kişinin önüne geldi, bir saat sonra kuzunun derisi dışında bir şey kalmadı. Ne yaptınız siz bunu? Beşer kilo uçtu bu. Bu sevgi hastanede soluklandırarak bir sevgi işte. Bir sınırla sev, doktor payı bırak şu ette bir miktar. Sevgide sınır kullan.

Eşine güzel sözler konuş "Uğruna öleceğim." deme hiçbir zaman çünkü uğruna ölme sözü daha ötesi olmayan bir sözdür. Öbür gün ne yalan üreteceksin? "Şimdi de senin için yaşamak istiyorum." mu diyeceksin? Uğruna ölürüm, sensin yok başkası dediğin biri, kazmayı kafana vursa itiraz etmemen lazım. Hani uğruna ölecektin, bırak öldürsün, zevk değil mi bu?

Çocuk sevilmeli. Ne dedi Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem? Ciğerimden bir parça, dedi. Amenna ve saddakna ama put değil. Aksi takdirde sabah namazına kaldıramazsın. Sofradan kaldıramazsın. Yahu bu yediği şey, bu çocuğun sakat kalma nedeni olacak, obezite olacak, bu çocuk bomba gibi patlıyor. Ee nasıl yok desin ki çocuğa? Sevgide sınırı yok çünkü. O zaman sınırsız sevgi aslında 'sınırlı bir düşmanlık'tır. Bunun için kendi kendine doktorluk yapacak, kendi bünyesinin, hayatının doktoru olacak bir insanın dikkat etmesi gereken birinci kural 'Sevgiyi kontrollü kullanmak'tır.

Nasıl suyu bardak bardak içiyorsan, ee bir kapasiten var, o kapasiteden fazlasını istesen de içemiyorsun, taşıyor yukarıdan taşıyor. Aynı şekilde sevgiyi de limitiyle kullanmak lazım. Bir evlat ne kadar sevilirse bir eş ne kadar sevilirse yiyeceğin ne kadar sevilmesi doğalsa, arkadaşlık ne kadar doğalsa, arkadaşlık düzeyinde tutulursa o kadar olmalı. Filan yerde biz askerlik yapmıştık. Ee bu bütçelerimizin ortak olmasını gerektirmiyor. Beraber hacca gittik. Sonuç olarak eee beraber cehenneme mi gireceğiz, beraber hacca gittik diye. Mesela çok basit bir misal. Bir aile ortamı, kadınlar, erkekler beraber muhabbet ediyorlar. Yahu kimsiniz siz, hep abi kardeş misiniz? Yoo beş aile biz haccı beraber yapmıştık, her sene buluşuruz burada, kadın erkek bir arada. Arafat'ta beraber,

cehennemde beraber. Ne güzel arkadaşlık, böyle sevgi olur mu? Yani bu kadın genç bir kadın, genç bir erkek bir arada nasıl duruyor bunlar? Biz hac arkadaşız. Ne mübarek ölçü yahu. Ne güzel. Hac arkadaşı günahlardan muaf(!) zaten. Sevgi de kesinlikle sınır olmalı.

Hadisi şerif muhteşem bir mucizedir. Sevdiğinizi bir ölçüye kadar sevin. Boşalma payı bırakın buyuruyor. Devam ettiremeyeceksin bu sevgiyi çünkü. Bu sevgiyi yıllarca devam ettirmek çok zor. Paslanma olacak, yıpranma olacak, bunalacaksın. Karşı tarafın sevginin kıymetini bilmediğini hissetmeye başlayacaksın. O kadar büyük lafları geri yutmak da zor ondan sonra ama dengeli Mü'min hiçbir zaman sıkıntı yaşamaz. Kendi başına dert açmaz. Bu yemekte de böyle. Arkadaş ilişkisinde de böyle, aile ortamında da böyle. Her yerde böyle.

Bir çocuğu iki yaşındayken insan kucağına alır, öper, okşar, yalar, onunla oynar. Dört yaşında bu oyun biraz değişmeli artık. On dört yaşında da kucağına alıp oynarsan; çocuk bundan bunalır zaten "Yeter ben büyüdüm." der. Bebek muamelesi yapma bana, der. Yirmi yaşına gelmiş çocuk, senin kafanda hâlâ yirmi aylık kundakta görüyorsun çocuğu. Sevgiyi sınırıyla kullanmak hayatın doktoru olmanın birinci kurallarındandır. Bizi sıkıntıya düşüren bu sevgidir. Parayı sınırsız seviyoruz, başımıza sorun oluyor. Çoluk çocuğumuzu sınırsız seviyoruz, o başımıza dert oluyor.

Kardeşlerim!

Kendi doktorun olmanın ikinci kuralı da kaderi senin yazmadığını bilmendir. Her şey kaderle. Kur'an'ımızın verdiği en enteresan örneklerden birisi 'Herhangi bir ağacın yaprağının düşmesinin bile Levhimahfuz'da yazılı bir şey olduğunu söylüyor.' Çok enteresan. Kaç ağaç var dünyada? Milyonlarca senedir belki ne kadar ağaç var. Bunların her sene yaprakları düşüyor, yenileniyor. Bunlar kaç yapraktır. Bu kadar büyük barkot numarası nereden bulunmuş. Hepsinin kaydı var. Böyle bir Allah'ın da kulusun sen ve senin yemen içmen, sıkıntıların, lezzetlerin, işin gücün, ağaç yapraklarını bile hesapla yaratan ve hesapsız dalından düşürmeyen Allah tarafından unutulmuş olacak. Çılgınlık bu. İşte şeytan kimin kadere bu şekilde teslimiyet seviyesini engellediyse, onu helak etti demektir çünkü o, boşlukta hissedecek kendisini. O hep yuvarlandığını zannedecek. Hâlbuki Mü'min Allah'ın kaderinin kanatları üzerindedir. Mü'min asla hiçbir şeyde zararda değildir.

Hepimizin bildiği meşhur hadisi şerifi bu konuda iyi bir ölçü olarak zihnimize tutabiliriz. Mü'min hiçbir zaman zararda değildir, diyor sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz. Eline iyi bir nimet geçse 'Şükreder, elhamdülillah der.' kazanır. Başına bir sıkıntı gelse 'Rabbine sığınır, kadere teslim olur.' yine kazanır. Mü'min zarar etmez insandır. Her hâlükârda kârdadır Mü'min. Akıbetinin cennet olduğunu, dünyanın da geçici olduğunu anlayan insan için tabii. İnsanın Rabbinin kaderinin kanatlarında olduğunu bilmesi hastalığı bile ucuz atlatmasıdır. Aksi takdirde çok küçük bir sivilce intihar bile ettirir.

Bir genci "Oku bunu hoca. çok fena!" diye getirdiler. Ne oldu, dedim. Yaa dedi, düğünüm bir hafta var dedi. Ne oldu dedim. Yüzümü görmüyor musun, dedi. Ne var yüzünde, görmüyorum, dedim. Hakikaten görmüyor musunuz, dedi. Görmüyorum, dedim. Ben bu yüzle mi düğüne çıkacağım, dedi. Yahu ne var yüzünde güzelim, dedim. Hiçbir şey yok. Benim bir hafta sonra düğünüm var, sivilceleri görmüyor musunuz, dedi. Samimi söylüyorum. Ben de gözlüğümü taktım, baktım, hakikaten; gözlükle sivilceler belli oluyor. Üç dört sivilce var yanağının üstünde. Eyvah gitmiş çocuk yahu. Yazık günah.

Evet, bu çocuğa güldük ama "Çocuğumu evlendireceğim, iki haftadır da işler iyi değil." diyen babaya da gülelim mi şimdi? Çuval çuval para geliyordu, iyiydi. Düğün zamanı iki gün gelmedi işler diyelim. Bir sürü de bol vaatlerde şöyle düğün olacak, böyle düğün olacak dedin.

İşte kendi doktorun olmak misafir yaşadığın dünyada ev sahibi olarak Allah'ı kabul etmekle mümkündür. Ev sahibi düşünsün ne yapacağını, yoksa sivilcen var diye hayat sana berbat olur. İki gün işin iyi gitmese kaçacak delik ararsın. Tam işler açıldı, işte şöyle bir olay oldu. Elbette, sanane ev sahibinin işinden kardeşim. Sen misafir değil misin, evet. Akşam senin yemeğini getirmeyecek mi ev sahibi, sen ne karışıyorsun?

Ne büyük bir nimet Allah'a teslim olmak. Ne çetin bir şey insanın kendisini Allah'ın yerine koyup kendi kendine sahip olmak istemesi. Mü'min kendi doktorudur çünkü kâinatta, şu koca evrende kendi kapasitesini bilir. Allah'ın kudretini de bilir. Bilir ki her şeyi Allah bana teslim etseydi "Al ne istiyorsan senin olsun, tamam daha sana karışmıyoruz." dese, hiçbir çocuk üç gün yaşayamazdı bu dünyada çünkü her çocuk patlayana kadar anasının sütünü emmek ister. Patlayınca da çocuk birinci gününde ölür zaten. Kimse süttten doymamıştır kundaktayken. O gün Allah, bizim için ölmeye hazır olduğu hâlde yeter sana diye annemizin sütünü geri çekti. Annemize "Tamam yeter iki saat, ağlama boşuna, ağlasan da süt yok dedirtti ve yaşadık. Yoksa bizim için yaratılmış o sıcak süt bile bizi öldürürdü. Bize kalsaydık biz! Ne güzel ki bizi Allah, bize bırakmamış. Yoksa biz, çocuk bile doğurup büyütmezdik masraf eder diye. Mü'min Allah'a teslim olmanın lezzetini yaşar. Bundan zevk bile alır.

Urvet İbni Zübeyr'i zamanında konuşmuştuk. Kolu koparılınca yani kangrenden organlarından biri gidince veya ayağı gidince ne demişti. Oh be adam yerine koydu Allah da benden böyle organımı aldı, dedi. Adam yerine konmak saydı bunu. Nasıl şükretmem sana Rabbim, dedi. İnsan haddini bilmeli. Kulsun, fanisin, tamahın var. Bebekken hiç annenin sütü kesilmesin istiyordun. Hâlbuki akşama kadar annen seni içirseydi sen ikindiden sonra ölmüştün zaten. Patlayacaktın çünkü. Küçükük bir mideciğin var. Bir bardak kadar miden bile yoktu. Bir kilo süt istiyordun onun içine. Zehirlenip gidecektin. Allah'a teslim olan rahattır. Annesinin kucağında bir bebek şu kadar rahattır, diyoruz ya onunla bile ölçmeyiz onu biz.

Hadisi şerif ne diyor? Bir annenin yavrusuna şefkatinden çok daha fazladır, Allah'ın Mü'min kuluna rahmeti. Bunu hissettiğin zaman rahatsin. Hayır, her şeyi kendin halletmeye cüret ettiğin zaman, bile bile kuyunu kazıyorsun demektir. İnsan kendi doktoru olmalı ve Allah'ın kaderine teslim olmanın, Allah'ın rahmetine güvenerek yaşamanın huzurunu yaşamalıdır.

Kardeşler!

Bir Mü'min'in başına gelebilecek en büyük şeytan tuzağı, kendisini kapasitesiz görmesidir. Kendi kendine doktor olacak bir Mü'min kendisini peygamberlik hariç en iyi Müslümanlığa aday görmelidir. Karun'dan daha zengin olmaya aday görmelidir ama Mü'min'ce. Fille bile güreşebilirim şöyle bir antrenman yapabilirsem, fille de güreşebilirim demelidir. Ben Allah'la beraberim. Fil nedir ki güreşebilirim, diyebilmelidir. Taktik öğreninceye kadar yanaşma filin yanına tabii ki. İyice taktik öğrenince.

Hadisi şerif ne buyuruyor: "Sen üzerine düşeni yap. Allah'a güven, pasifleşme." Bu arada üzerine düşeni yap, Allah'a güven, pasifleşme. Bu arada bir sıkıntı olursa "Yahu bu işi böyle yapmasaydık." deme çünkü yahu demeye başladın mı şeytana kapı açarsın. Şeytan gelir, seni çökertir

bu sefer. Demek ki Mü'min; ibadette, bedensel yetenekte ve insani yaşantıda kendisini pasif görmeyecek. Kendini büyük göreceksin, kibirlenmeden şüphesiz, gururlanmadan ama Allah file de can verdi. Bana da cana verdi. Filin kabalığı varsa benim de taktığım var. Tutar burnunu sıkırım, nefessiz bırakır, yatırırım yere, dersin. Taktik meselesi ama yürekli ol. Fille güreşme. Akıllıca bir şey değil ama fille güreşecek kafan olsun.

Biri sana dese ki "Yahu Ebu Bekir'in tırnağında kir olsaydı, sen o kir bile olamazdın. Sen kim Ebubekir kim?" de ki "Allah azze ve celle Ebu Bekir'den sonra kimseye o makamı vermeyeceğim, dedi mi? Boşuna siz o kadar kılmayın, Ebu Bekir'in namazlarını kabul ettim. Sizinkiler yedekte dedi mi? Kapattı mı kapıyı Allah? Yok. O zaman peşinden koşarım. Gayem Ebu Bekir olur. Tırnağında kir mi olurum, yanağında leke mi olurum, önemli değil." Benim gayem büyük olsun. Asgari ücret bulamıyorsun, Karun olacaksın. Karun olmasam da o kadar zengin olmasam da otururum, o azimle çalışırım. Oturur ondan sonra da "Benim nasibim değilmiş." derim. Hiç dert etmem. Yahu keşke filanca ihaleyi de alsaydık, demem ondan sonra. Esef etmem.

Kardeşlerim!

Mü'min pasif insan değildir. Büyük ibadetler düşünen, büyük dünyalıklar düşünen, yılmayan bir insandır. Dolayısıyla ağrılarını, stresini, hissetmeye vakit bulamaz hiçbir zaman.

(Bazıları vardır.)Yeğeni kalp ameliyatı olur. Bu, burada korkudan kalp krizi geçirir, benden on yaş küçük ameliyat oldu, demek bizde de kalp var.

Elbette kalp var (!) neyle yaşıyordun şimdiye kadar? Mü'min'in onları düşünmeye vakti olmaz. Hastaneye gider, ziyaret eder, geçmiş olsun der, üzerine düşen bir görev olup olmadığına bakar, işine gider oradan. Mezarlığa gider, Rabbim bunu benden yirmi sene önce mezara koydu bunu. Dileseydi beni de otuz sene önce koyardı, demek ki bana da ömür verdi, bir saat bir saat, doğru işe gitmem lazım. Mezardan sonra işten vazgeçmez. "Ya bizden yirmi yaş küçük ortağımız öldü, kapatın kepenkleri ne gerek bu dünyada iş?" demez. "Adamın bizden yirmi sene az nasibi varmış, bizim demek ki daha fazla çalışmamız lazım." der, daha fazla çalışır. Daha büyük Mü'min, daha güçlü insan, daha zengin insan olmayı ister Mü'min. Böylece pasif (küçük) engeller Mü'min'i hastanelik etmez. Güçlü, basiretli, heyecanlı ve umutlu yaşar çünkü Mü'min.

Kardeşler!

Mü'min insan, imanı ve salih ameline güvenen insandır. Biz Mü'min'iz. Mü'min'liğimize rağmen iyi bir hayat yaşayamıyorsak bu bizim sıkıntımızdır. Bizden önceki nesil olan Ashabıkiram - Allah onlardan razı olsun - Kardeşlerim bunu konuşmak bile insana bir garip geliyor. Zannedersin ki elindeki bir basit metali hediye eder gibi canlarını Allah'a verdiler. Çoluk çocuk vesaire düşünmediler. Geldi, babasının can çekişen, kolu kopmuş, ayağı kopmuş, kanamadan gidiyor hâlini gördü " Baba, baba bir vasiyetin var mı, bir emrin var mı?" diye sorduğunda bu insan çoluk çocuk sahibi, bunun da bahçeleri var, bunun da derdi var. Ne dedi? "Bakın çocuklar" dedi, hem ölüyor hem konuşuyor. "Ben ölürüm de Resûlullah'ın kılına bir zarar gelir, bütün haklarım haram olsun size." diyor. "Bütün vârislerime bunu söyle." diyor ve gidiyor. Mübarek sanki çeşmeden bir bardak su doldurup veriyor. Neden? Büyük düşünüyor. Ben Allah'la buluştum, çocuklarım Resûlullah'ı yalnız bırakmasın, diyor.

Mü'min imanı aktif insandır. Muharref bir din hâline gelen Hıristiyanlıktaki din adamları gibi cumartesi günü dindarlığını hatırlayan bir insan değildir ki. Yirmi dört saat imanı ile yaşıyor Mü'min.

Para bulduğunda o imanla beraberdir. Hastalandığında o imanla beraberdir, dert gördüğünde o imanla beraberdir. Siyasette öyledir, ticarete öyledir, piknikte öyledir Mü'min.

Kardeşler!

Mü'min insanın kendi doktoru olmasının temel şartlarından birisi de ibadet gibi insanlık yaşamaktır. İbadet gibi insanlık demek, biz "Namazda abdest alıp kibleye dönüp 'Niyet ettim ya Rabbi' diye içimizden geçirip Allahu Ekber" derken hangi insansak biz "Yatağımızdan kalkıp abdestimizi alıp elimize çantamızı alıp dükkânımıza, fabrikamıza, iş yerimize de öyle gideriz." Dolayısıyla ben camide, Allah'la, dükkânda, fabrikada, büroda, tek başıma kalmam. Camide kiminleysem, büroda da onunla beraberim. Camide "Ya Rabb" "Ya Rabb" dediğimde, Kâbe'nin huzurunda dua ederken "Ya Rabb" dediğimde nasıl Allah'ın bana "Peki kulum." diyeceğine inanıyorsam, iş yerinde tezgâhın başındayken de "Ya Rabb" derim ve Kâbe'de hissettiğim benim duam kabul edilecek zevkini, onurunu iş yerinde de hissederim. İş yerinde Müslüman'ım. Müslümanlığım camide orijinali, fotokopisi ben de değil. İş yerinde de orijinal Müslüman'ım.

Evimde insan olarak Müslümanlık vasfımla bulunurum ben. Eşim, çocuklarım, aile efradım insan olarak benimle bağlilar ama ben onlarla onlar benle Mü'min kimliğimle muhatabız. Müslüman'ız. Hastaneye giderken, ticarete giderken, ziraate giderken, seyahate giderken Mü'min'im ben. Sürekli Allah'la beraberim. Dolayısıyla yaşadığım insanlığım, her ne kadar kâfirin oturduğu koltuğa oturmak, kâfirin yediğinden yemek, kâfirin konuştuğu lisanla konuşmak gibi görölse de ben Allah'ın bana çizdiği şeriata göre yaşayan birisiyim.

Kardeşlerim!

Mü'min insan bitip tükenip bedensel bir arızası olmadığı sürece emekli olmaz. Kanunen mecburen emekli olunuyorsa emekli olur çünkü emeklilik bizim şariat mantığımızı aykırıdır. Emeklilik hayatımın boş bir bölümü olsun, şöyle bir dinleneyim diye yapılıyorsa bizde boş bölüm olmaz. Biz zaten camideki gibi büromuzda işyerimizde duruyorduk. Artık tansiyonum kaldırmıyor. Filan sıkıntım oldu. Malulen emeklisin zaten. Onda bir sıkıntı yok. Sağlığı sıhhati yerinde olan gün saymaz. İş tüketir. Senin önünde 'Karun'dan daha zengin olma' hedefi var. Ebu Bekir gibi Mü'min olma hedefi var. Yapılacak çok iş var. Sadece dinlenmek için emeklilik yok bizde. Dinlenmek için emekli olamam. Ben zaten yorulmuyordum ki. Sabahleyin işe giderken ibadet maksadıyla gidiyordum. Niye yorulayım ki diye düşünmek zorundayız.

Kardeşlerim!

Çok bunalan, çok stres içinde olan, ailesinden, işinden, siyasi atmosferinden, dünya olaylarından çok sıkıntısı olanlara da Kur'an'ın tek kelimelik bir cevabı var. Allah'ı zikredin, rahatlayın. Başka hiçbir alternatifiniz yok diyor. **أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ** Hiçbir alternatif yok. İnsan kendi doktoru olacaksa zikredecek. Peki, zikir; rutin sayıları doldurmak mıdır? Asla değildir. Şu kadar defa Allah demek, şu kadar defa la ilahe illallah demek midir? Hayır. Hayır. O, zikrin şu kadar çeşidinden bir tanesidir. Zikrin, bir defa sözlük anlamı hatırlamak demektir. Hatırlamak. Neyi? Zikrullah, Allah'ı hatırlamaktır.

Filanca Mü'min ehli zikirdir dediğimiz zaman, yani zikir adamıdır dediğimiz zaman şunu anlarım ben: Bankanın önünden geçerken elektrik çarpmış gibi oluyor, Allah'ın tehdidini hatırlıyor.

Çocuklarından bir tanesinin cehennemlik bir iş yaptığı kulağına gelir gelmez kalp krizi geçiriyor. Allah'ın onun hesabını ondan soracağını düşünüyor. İşçilerinden bir tanesi "Abi on gündür bizim parayı vermedin, elektriğimizi kesecekler." dediğinde "Görüyorsun herhâlde, paraları çöpe atmadık." demiyor. Eve gidiyor, hanımının bileziğini alıyor, satıyor, işçisinin aylığını geçirmiyor. Ehli zikir. Çünkü "Alnının teri kurumadan işçinin ücretini ver." diyen Allah'ın elçisini hatırlamıştır o anda.

Zikir halkaları maşallah Bedir halkı gibi. İşçisine bir sor bakalım zikir nasıl gidiyor, sattığı mallara bir bakalım. Köyde abisinin tarlasının sınırlarında nerede duruyor, ona bir bakalım. Köy tarlalarına geldi mi zikir yok meydanda, tarikat İstanbul'da kaldı o zaman. Zikrullah, helaya girerken bile dua okumayı hatırlamaktır. Zikrullah yatarken de Allah'ı hatırlamaktır. Bu çapta zikir ehli birisi Allah'ın izniyle Allah'la beraber olduğu için yorulacak, bunalacak, stres geçirecek bir hâli yoktur.

Kardeşlerim!

Buhari ve Müslim'den, Ebu Davut'tan size bir hadisi şerif nakledeceğim. Bu hadisi şerif, Bera bin Azim radiyallahu anh isimli sahabe kanalıyla bize aktarılıyor. İnsan kendi kendine nasıl doktor olur, stresli bir hayatı bırakıp huzurlu bir hayata nasıl yönelir, bunu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizden dinleyelim. Hadisi şerif, Kur'an ayeti değil ancak Buhari, Müslim, Ebu Davut, Tirmizi ve İbni Mace'nin rivayet etmiş olması, ayet değil ama o çapta muhteşem bir bilgi demektir.

Kardeşler!

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz ile Bera ibni Azim isimli sahabe arasında şöyle bir diyalog geçmiştir:

Efendimiz - Bera

Bera ibni Azim - Buyur Ya Resûlullah

Efendimiz - Yatmaya karar verdiğinde akşam güzel bir abdest al, sonra kılacaksan iki rekât namaz kıl ve yatağına yat. De ki sonra; (Eğitim burada şimdi)

اللَّهُمَّ أَسَلَمْتُ نَفْسِي إِلَيْكَ ، وَوَجَّهْتُ وَجْهِي إِلَيْكَ ، وَأَلْجَأْتُ ظَهْرِي إِلَيْكَ ، وَفَوَّضْتُ أَمْرِي إِلَيْكَ ، رَغْبَةً وَرَهْبَةً إِلَيْكَ ، لَا مَلْجَأَ وَلَا مَنجَا
اللَّهُمَّ أَسَلَمْتُ نَفْسِي إِلَيْكَ ، وَوَجَّهْتُ وَجْهِي إِلَيْكَ ، وَأَلْجَأْتُ ظَهْرِي إِلَيْكَ ، وَأَمَّنْتُ بِكِتَابِكَ الَّذِي أَنْزَلْتَ وَبِرَسُولِكَ الَّذِي أَرْسَلْتَ

Kardeşler!

Türkçesi ne çok uzun ve çok muğlâk ifadeler değil. Abdest al, yatağa gir, de ki "Allah'ım, benim yönüm sensin. İşimi de sana havale ettim, sırtımı sana dayadım. Senden korktum, sana güvendim. Senden başka da hiçbir sığınağım yok." de yat. "O gece fitrat üzeresin sen Bera." buyurmuş. Bu, derin felsefeler ihtiva etmiyor arkadaşlar. Akşama kadar telefonu kullanıyoruz da akşam yatarken şarja takıyoruz ya, Bera'ya onu yapmış. Bera bin Azim de akşama kadar yorulacaktı şüphesiz. Akşam ne yapıyor? Şarj ediyor, korktum, umutlandım, sana dayandım, geldim Rabbim diyor. Sonra da buyurmuş ki "Ama Bera son cümlelerin bunlar olsun." demiş. Yani hem şarja takıyon, hem çıkarıp ütüyü takıyorsun, sonra telefon boşta kalır. Sadece bunu tak, sabaha kadar şarj olsun.

Kendi kendine doktorluk taktikleri bunlar. Bilir ki Mü'min, Allah'tan başka dost yoktur zaten. Bütün çareler Allah'tadır. "Yüzümü sana döndüm, sırtımı sana dayadım, işlerimi sana havale ettim.

Korktum, umutlandım ama sensin Rabbim, senden başka da bir sığınağım yok, itiraf ediyorum" de, başla uyu. Peki, bunu bu kadar samimi nasıl söyleyeceğiz? Namazı ne kadar samimi kılıyordusun o kadar samimi söyleyeceksin, çok fazla samimiyete gerek yok. Namaz düzeyinde olsun yeter. Namaz da bizim zaten fişi çekikti (!) ona diyecek bir şeyim yok.

Velhamdülillahi rabbil âlemin.